

ἐπὶ τῶν σουλτανικῶν γονάτων, οἱ αὐλικοὶ οὐδέποτε ἔλλειπον νὰ ποιῶσιν αὐτῷ φιλοφρονεστάτας ὑποκλίσεις.

»Ὀλίγον ἔμελλε τῷ Σουλτάνῳ ὁ διαμελισμὸς τῆς αὐτοκρατορίας του, προστίθηναι ὁ εἰρημένος ἀνταποκριτὴς, ἥρκει μόνον νὰ ἠδύνατο νὰ σημειοῖ καθ' ἑκάστην νέαν νίκην τοῦ ἀλέκτορος του. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡμέραν τινὰ μαθὼν ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ὅτι ὁ Μουχαρέμ ἐφόνευσε ἀλέκτορα κομισθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τινος Ἀμερικανοῦ, τοσοῦτον ἐχάρη, ὥστε περιέβαλε τὸν τυνησίον ἀλέκτορα μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ὄσμανιέ.

»Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ὁ Μουχαρέμ ἐξητυγνώσθη, ἀπὸ τῆς πτιγμῆς δὲ ἐκείνης οἱ σκοποὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμά-Βαξέ παρουσίαζον αὐτῷ ὄπλα.

»Ἄλλ' ὁ μᾶλλον ὑπερήφανος καὶ εὐτυχέστερος τῶν ἀλεκτόρων ἔδει νὰ ὑποστῇ ὡσαύτως τὴν ἀστάθειαν τῆς Τύχης. Ὁ Σουλτάνος ἐξεθρονίσθη· εἶτα ἐπῆλθεν ἡ περίφημος ὑπόθεσις τῶν ψαλιδίων.

»Ὁ Μουχαρέμ τότε εἶδεν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον ὑπ' ὄλων τῶν θαυμαστῶν του. Ἀφῆρσαν τὸ παράσημόν του, τῶν δὲ ἡμερῶν αὐτοῦ δὲν ἐφείσθησαν, εἰμὴ διότι αἱ λίαν γεροντικαὶ σάρκες του ἦσαν ὄλως ἀκατάλληλοι διὰ καλὸν ψητόν. Διήλθε χρόνον τινὰ περιπλανώμενος περὶ τὸ Τεπε-Μαχμουτ, πλησίον τοῦ ὠραίου μαυσαλείου τοῦ Ἀβδούλ Ἀζίζ, ἀκολουθῶς δὲ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡμέραν τινὰ ἀνευρέθη ὑπὸ τῶν δερβισῶν, οἵτινες ἐπεμελήθησαν αὐτοῦ.

»Σήμερον ἀγγέλλεται ὁ θάνατός του. Ἐκπνέει ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ἐκδικουοῖσι τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του.

»Τοιαύτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Μουχαρέμ, τοῦ εὐνοουμένου ἀλέκτορος τοῦ Σουλτάν Ἀζίζ».

Α.

ΦΑΛΑΙΝΩΝ ΑΓΡΑ

Ἐπιστολὴ τις τοῦ κ. T. Barrois, λαβόντος ἐπισημονικὴν τινα ἀποστολὴν ἐν Λαπωνίᾳ, δίδωσι τὰς ἐπομένους περιέργους λεπτομερείας περὶ τῆς ἀλιείας τῆς φαλαίνης.

«Μέχρι τοῦδε εἶδομεν 7 ἢ 8 φαλαίνας ἀνηκούσας εἰς διακεκριμένα εἶδη. Χάρις τῷ κ. Foyn ἠδυνήθημεν νὰ ἀνατάμωμεν ἐν δεῖγμα ἐξ ἑκάστου εἶδους. Ἴδου πῶς ἀλιεύουσιν ἐνταῦθα τὴν φάλαιναν. Ὁ κ. Foyn ἔχει τρεῖς ἐλικοκινήτους ἀτρακτάτους, 20 μέτρων μήκους καὶ ταχυπλόους. Τὰ πλοῖα ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐν βαρῷ τηλεβόλον στρεφόμενον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Κατὰ τῆς φαλαίνης πυροβολοῦσι συνήθως εἰς ἀπόστασιν 30 μέτρων. Τὸ βλήμα τοῦ τηλεβόλου τούτου εἶνε τεχνικώτατον ὄργανον, συγκείμενον ἐκ τριῶν τεμαχίων, ἥτοι 1ον ἐκ σιδηρᾶς αἰχμῆς προσηρτημένης ἐπὶ μύδρου, 2ον ἐκ μύδρου ἢ βόμβας προσηκολλημένης ἐπίσης ἐπὶ τετρακλόνου

κάμακος. Ἄμα φάλαινά τις εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν βολῆς, πυροβολοῦσιν ἀμέσως κατ' αὐτῆς. Τῇ βοηθείᾳ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς ἢ βόμβας εἰσέρχεται εὐκόλως, ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τοῦ κάμακος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ζῶον πληγωνόμενον ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ κλάδοι τοῦ κάμακος ἀποσπῶμενοι θέτουσιν εἰς ἐνέργειαν σφύραν τινά, ἥτις κρούει τὸ καψύλιον τοῦ ἐναύσματος καὶ ἡ βόμβα ἐκρήγνυται. Ἡ φάλαινα φονεύεται ἐν τῷ ἄμα. Τότε περῶσιν ἄλυσιν διὰ τῆς βίνος ἢ διὰ τῶν πτερυγίων τοῦ κήτους καὶ ἐξάγουσιν αὐτό. Ἡ μεγαλύτερα ἐξ ὧν εἶδον εἶχεν 22 μέτρων μῆκος».

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

— Πιές μου, ποτάμι, ποῦ τρελλὰ μέσα 'ς τὸν κάμπο τρέχεις
Καὶ τόσαις ἐμορφιαῖς τῆς γῆς μετὰ τὰ νερά σου βρέχεις,
Γιατὶ μὰς ψάλλεις Ὀλιβερό σκοπὸ μετὰ τῆ φωνή σου;
Ποῖος ἄλλος ζῆ τέτοια ζωὴ γλυκεῖα 'σάν τῆ ζωὴ σου;

Κ' ἐκεῖνο ἀποκρίθηκε.— Τί εὐτυχία ἔχω,
Ἄφου ἡ μοῖρα μοῦγραψε αἰώνια νὰ τρέχω; . . .
Ἄν βοδοδάφνας γέροντες μετὰ χάρι 'ς τὰ νερά μου,
Ἄν λυγαριὰς κι' ἀγράμπελαις ἀνοίξουν 'ς τὰ πλευρά μου,
Μήπως μπορῶ νὰ ταῖς χαρῶ καὶ νὰ ταῖς ἀγαπήσω;
Περῶ, ταῖς βρέχω μὲ στιγμὴ καὶ ταῖς ἀφίνω πίσω.

Καὶ τὸ ποτάμι 'πέρασε κι' ἀφίνει τὸν διαβάτη
Μὲ πικραμένῃ τὴν καρδίᾳ, μετὰ δακρυσμένο 'μάτι·
Γιατὶ μὲ μούρη, μὲ σκληρὴ ἰδέα τὸν τρομάζει,
Πῶς κ' ἡ δική του ἢ ζωὴ μετὰ τὸ ποτάμι 'μοιάζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μονομαχία.

Δύο πρῶν φίλοι, ἐχθροὶ δὲ σήμερον, πρόκεινται νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

«Ὅλα εἶνε ἔτοιμα· τὰ πιστόλια γεμάτα, οἱ δὲ μάρτυρες καὶ ἀντίπαλοι ὠχροὶ ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἀίφνης εἰς τῶν ἀντιπάλων λέγει πρὸς τὸν ἄλλον·

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀκόμη εἰς ὅ,τι εἶπες;

— Ἐγώ; Καθόλου.

— Τότε γιατί νὰ μονομαχήσωμεν;

— Γιὰ νὰ δεῖξωμεν ὅτι δὲν φοβοῦμεθα.

— Καλλίτερα δὲν γινόμεθα πάλι φίλοι;

— Βέβαια, κι' ἐγὼ τὸ θέλω. Ὅπωςδήποτε ὁ μὶς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου.

— Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον. Λοιπὸν, μείνε σύ, ἐγὼ φεύγω.

*
**

Ἡ μικρὰ Λίτσα εἶχε θυμώσει πολὺ τὴν μητέρα τῆς.

Ἐπομένως εἰς τὸ γεῦμα φοβεῖται ὅτι θὰ χάσῃ τὰ φροῦτά τῆς.

Τῶντι μόλις τὰ ἔφεραν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ μητέρα μετὰ τόνον ἐπιπληξέως τῆς λέγει·

— Ἄν ἐσὺ τώρα εἶχες ἓνα τέτοιο κακοκόριτσο, τί θὰ ἔκανες;